

Глава 1

АТЛАС

Начинът, по който думата *зад ник* е изписана погрешно с червен спрей върху задната врата на „Бибс“, ме кара да се замисля за майка ми.

Тя винаги правеше кратка пауза между сричките, така че да звучат като две отделни думи. Искаше ми се да се засмея всеки път, когато изричаше така думата, но като бях дете, ми беше трудно да открия хумора, когато обидата винаги се отнасяше за мен.

– Зад... ник – мърмори Дарин. – Сигурно е било някое хлапе. Повечето възрастни знаят как се произнася и пише думата.

– Ще се изненадаш да откриеш, че не е така.

Докосвам боята, но не полепва по пръстите ми. Който и да е бил авторът, го е направил, след като снощи сме затворили ресторанта.

– Мислиш, че нарочно е изписана грешно? – пита той. – И те намекват, че не си просто задник, а *целият* си само един задник¹.

– Защо предполагаш, че имат предвид мен? Биха могли да имат предвид теб или Брад.

– Това е твоят ресторант. – Дарин сваля якето си и се опитва с него да вдигне голямо парче счупено стъкло от прозореца. – Може би е бил някой недоволен служител.

¹ Непреводима игра на думи – в оригинала е *ass whole*, като думата *asshole* е изписана неправилно с *w* (*whole* – цял). – Б. пр.

– Имам ли недоволни служители?

Не мога да се сетя за нито един-единствен човек от персонала, който би направил нещо подобно. Последният служител напусна преди пет месеца, но се разделихме приятелски, когато тя си тръгна, след като завърши колежа.

– Имаше един тип, който миеше чиниите, преди да назначиш Брад. Как се казваше? Беше кръстен на някакъв минерал или нещо подобно – беше много странно.

– Кварц – отвърщам. – Беше прякор.

Отдавна не се бях сещал за онзи тип. Съмнявам се, че още таи неприязън след толкова дълго време. Уволних го веднага след като отворихме ресторанта, защото установих, че не миеше чиниите, освен ако нямаше храна в тях. Чаши, чинии, сребърни прибори – всичко, което се връщаше в кухнята от дадена маса и изглеждаше почти чисто, той слагаше направо на поставката за сушене.

Ако не го бях уволнил, щяха да ни затворят от здравната инспекция.

– Би трябвало да се обадиш в полицията – заявява Дарин. – Налага се да попълним жалба заради застраховката.

Преди да възразя, Брад се появява на задната врата, под обувките му хрущят строшените стъкла. Той беше вътре, за да направи инвентаризация и да види дали нещо не е откраднато.

Почесва се по наболата брада.

– Взели са крутоните.

Настъпва объркано мълчание.

– „Крутони“ ли каза? – пита Дарин.

– Аха. Взели са всичките крутони, които снощи приготвихме. Обаче изглежда нищо друго не липсва.

Не очаквах да каже точно това. Ако някой е проникнал в ресторант и не задига уреди или нещо друго ценно, вероятно го е направил, защото е бил гладен. Аз лично съм изпитвал подобно отчаяние.

– Няма да подавам жалба в полицията за това.

Дарин се извъръща към мен.

– Защо?

– Защото има вероятност да заловят този, който го е направил.

– Нали това е целта.

Габвам празен кашон от контейнера за боклук и започвам да събирам парчетата стъкло.

– Веднъж нахлух в един ресторант. Откраднах сандвич с пуешко.

Брад и Дарин ме зяпват смаяно.

– Пиян ли си бил? – пита Дарин.

– Не. Бях гладен. И не искам да арестуват някого, защото е откраднал крутони.

– Добре, но може би храната е само началото. Ами ако следващия път отмъкне някой уред? – продължава Дарин. – Ако охранителната камера все още е повредена?

Той от месеци ми натяква, че трябва да повикам специалисти да я поправят.

– Бях зает.

Дарин взема кашона със стъклата от ръцете ми и се заема да събира останалите парчета.

– Трябва да се погрижиш за това, преди нашествениците да се върнат. По дяволите, те може дори да се опитат довечера да нападнат „При Кориган“, след като „Бибс“ се е оказал толкова лесна мишена.

– Охранителната камера пред „При Кориган“ е в изправност. И аз се съмнявам, че който и да е бил крадецът, ще изпотроши новия ми ресторант. Било е просто удобен случай, а не предварително обмислено проникване.

– Ти така се *надяваш* – изтъква Дарин.

Отварям уста да отвърна, но съм прекъснат от сигнал за получен есемес. Не помня някога толкова бързо да съм вадил телефона си. Когато виждам, че съобщението не е от Лили, малко се умърлушвам.

Натъкнах се на нея тази сутрин, докато пазарувах. За пръв път се виждаме от година и половина, но тя закъсняваше за работа, а аз току-що бях получил есемес от Дарин, с който ме информираше за нахлуването. Разделихме се някак си неловко с обещанието, че тя ще ми пише, когато отиде на работа.

Оттогава измина час и половина, а аз все още не съм получил нищо от нея. Час и половина не е кой знае колко дълго време, но не мога да подмина глождението в гърдите си, което се опитва да ме убеди, че тя е обхваната от съмнения заради всичко, което бе изречено помежду ни по време на онази петминутна среща на тротоара.

Аз определено нямам съмнения за това, което казах. Може и да съм бил прекалено повлиян от момента – да я видя колко щастлива изглежда и да открия, че вече не е омъжена. Но аз мислех всяка дума, която ѝ казах.

Готов съм за това. *Повече* от готов.

Вадя името ѝ от списъка с контактите в телефона си. През изминала година и половина толкова пъти исках да ѝ пиша, но последния път, когато говорих с нея, тя имаше прекалено много проблеми на главата, че не желяех допълнително да ѝ усложнявам живота. Реших да оставя тя да реши дали да се свърже с мен.

Сега обаче вече е сама и от думите ѝ се подразбра, че е готова да даде шанс на това, което би могло да се случи между нас. Въпреки това Лили е имала цял час и половина, за да помисли върху нашия разговор, а един час и половина е много време, за да те обхванат съжаления. Всяка изминала минута, през която не получавам есемес, започва да ми се струва като цял проклет ден.

Тя все още се води като Лили Кинкейд в телефона ми, затова редактирам контакта и сменям фамилията ѝ отново на Блум.

Усещам как Дарин се надвесва над рамото ми и гледа екрана на телефона.

– Това *нашата* Лили ли е?

Брад вдига глава.

– Той пише на Лили?

– *Нашата* Лили? – питам смутено. – Вие, момчета, сте я срещали само веднъж.

– Тя още ли е омъжена? – интересува се Дарин.

Поклащам отрицателно глава.

– Радвам се за нея – заявява той. – Тя беше бременна, нали? Какво е родила? Момче или момиче?

Не желая да обсъждам Лили, защото все още няма нищо за обсъждане. Не искам да превръщам случайната ни среща в нещо повече, отколкото навярно е.

– Момиче и това е последният въпрос, на който отговарям. – Извърщам се към Брад. – Тео ще идва ли днес?

– Четвъртък е. Ще бъде тук.

Запътвам се към ресторанта. Ако ще обсъждам Лили с някого, то това ще бъде Тео.

Глава 2

ЛИЛИ

Ръцете ми все още треперят, въпреки че изминаха почти два часа, откакто налетях на Атлас. Не съм сигурна дали треперя, защото съм развълнувана, или защото бях прекалено заета, за да ям, откакто влязох през вратата. Имах едва пет секунди на спокойствие, за да осъзная какво се случи тази сутрин, камо ли да изям закуската, която си донесох.

Това действително ли просто се случи? Наистина ли зададох на Атлас куп толкова неудобни въпроси, че ще ме е срам чак и догодина?

Обаче той не изглеждаше притеснен, нито му беше неудобно. Изглеждаше щастлив да ме види, а когато ме прегърна, почувствах как една част от мен, скрита дълбоко в душата ми, внезапно се съживява.

Но това е първият момент, когато имам време да отскоча до тоалетната, и след като се поглеждам в огледалото, едва се съдържам да не се разплача. Лицето ми е на петна, по блузата ми е размазано морковено пюре, а лакът на ноктите ми е обелен... навярно от януари.

Не че Атлас очаква или желае съвършенство. Просто толкова много пъти съм си представяла как се натъквам на него, но в нито една от тези фантазии не се сблъсквам неочаквано с него по средата на трескава сутрин, половин час след като съм била мишена на единайсетмесечно бебе, въоръжено с шепа бешка храна.

Той изглеждаше толкова добре. Ухаеше толкова приятно.
А аз вероятно мириша на кърма.

Толкова съм разтърсена от това какво може да означава случайната ни среща, че ми трябва два пъти по-дълго време, за да подреда всички тазсутрешни доставки. Дори не съм проверила уебсайта за днешните поръчки. Оглеждам се за последен път в огледалото, но всичко, което виждам насреща, е една уморена, претоварена от работа самотна майка.

Излизам от тоалетната и се връщам на касата. Издърпвам поръчката от принтера и се захващам да надписвам картичката. Никога преди не съм имала толкова голяма нужда от разсейване, затова се радвам, че сутринта е доста заета.

Поръчката е за букет от рози за жена на име Грета от мъж на име Джонатан. Посланието гласи: *Съжалявам за снощи. Прощавай ли ми?*

Изпъшквам. Цветя за извинение е най-малко любимият ми букет. Накрая винаги съм завладяна от натрапчиви мисли за това какъв е поводът за извинението. Дали той е пропуснал среща? Или се е прибрал късно у дома? Дали са се скарали?

Дали той я е ударил?

Понякога едва се съдържам да не напиша върху картичките номера на местния център за пострадали от насилие, но си напомням, че не всяко извинение е свързано с нещо толкова ужасно, колкото нещата, свързани с извиненията, които аз бях свикнала да получавам. Може би Джонатан е приятел на Грета и просто се опитва да я развесели. Може би е нейният съпруг и малко е прекалил с лудориите.

Каквато и да е причината за цветята, се надявам да означава нещо хубаво. Пъхам картичката в плика и я прикрепвам към букета от рози. Оставям го върху лавицата с доставките и се заемам със следващата поръчка, когато получавам есемес.

Хвърлям се към телефона, сякаш текстът се отнася за някакво саморазрушително действие и аз разполагам само с три секунди да го прочета. Отдръпвам се като ужилена, когато поглеждам екрана. Съобщението не е от Атлас, а от Райл.

Тя може ли да яде пържени картопки?

Пиша бърз отговор: **Меките.**

Пускам телефона върху шанда и той глухо тупва. Не ми харесва тя да яде прекалено често пържени картопки, но Райл

я взема един или два пъти седмично, затова се опитвам да я храня по-здравословно, когато е с мен.

Беше хубаво да не мисля за Райл пет минути, но есемесът му ми напомня за неговото съществуване. А докато той съществува, се боя, че каквато и да било връзка или дори само приятелство между мен и Атлас *не може* да съществува. Как ще го приеме Райл, ако започна да се виждам с Атлас? Как ще реагира, ако се наложи те да бъдат заедно и да общуват?

Може би изпреварвам събитията.

Взирам се в телефона, чудейки се какво би трябвало да кажа на Атлас. Казах му, че ще му пиша, след като отворя магазина, но клиентите ме чакаха преди още да съм отключила вратата. А сега, след като Райл ми писа, си спомних за неговото присъствие в тази история, което ме изпълва с нерешителност дали изобщо да пиша на Атлас.

Входната врата се отваря и моята служителка Луси найсетне прекрочва прага. Тя винаги изглежда толкова овладяна дори когато си личи, че е в лошо настроение.

– Добро утро, Луси.

Тя отмята косата от очите си и оставя с въздишка чантата си върху щанда.

– Дали е такова?

Сутрин Луси не е в най-доброто си настроение. Тъкмо заради това моята друга служителка Серена или аз обикновено сме на касата поне до единайсет, докато Луси прави аранжировки. Тя е много по-добра с клиентите след една или пет чаши кафе.

– Току-що открих, че картичките с местата на гостите никогам няма да пристигнат, защото печатането им е било преустановено, а вече няма време да се поръчат нови. Сватбата е след по-малко от *месец*.

Толкова много неща объркаха с тази сватба, че почти си мисля дали да не ѝ кажа да се откаже. Но не съм суеверна. За щастие, нито тя.

– Ръчно изработените картички са много стилни – предлагам аз.

Луси върти очи.

– Мразя да се занимавам с изработването на каквото и да било – мърмори. – Дори вече не искам сватба. Имам чувството, че я планираме по-дълго, отколкото сме били заедно. – *Това е*

съвсем точно. – Може би просто трябва да отменя всичко и да отидем във Вегас. Ти си избягала, за да се омъжиш, нали? Съжаляваш ли?

Не знам на коя част от всичко това да отговоря първо.

– Как така мразиш да изработваш каквото и да било? Та ти работиш в цветарски магазин. А аз съм разведена; естествено, че съжалявам за бягството. – Подавам ѝ малката купчина поръчки, които още не са изпълнени. – Но *беше* забавно – призвавам.

Луси отива отзад и се заема с останалите поръчки, а аз отново се замислям за Атлас. *И Райл.* И армагедон¹, което представяват те двамата заедно в моето въображение.

Нямам представа как може да се получи нещо. Когато двамата с Атлас се сблъскахме на тротоара, сякаш всичко останало избледня и изчезна, включително и Райл. Но сега Райл започна отново да се промъква в мислите ми. Не по начина, по който мислите за Райл *някога* обсебваха съзнанието ми, но по-скоро като преграда на пътя. Любовният ми живот най-после излезе на прав път, без неравности и завои, най-вече защото повече от година и половина изобщо не съществуваше такъв. Обаче сега имам чувството, че пред мен се простира груб терен, изпълнен с препятствия и стръмни урви.

Заслужава ли си? Разбира се, че *Атлас* си заслужава.

Но дали *ние* го заслужаваме? Дали да бъдем двамата заедно ще си струва напрежението и проблемите, които неизбежно ще се появят в други области от живота ми?

Отдавна не съм се чувствала толкова раздвоена. Част от мен иска да се обади на Алиса и да ѝ разкаже за срещата с Атлас, но не мога. Тя знае какво все още изпитва Райл към мен. Знае как би се почувствал той, ако Атлас се появи на сцената.

Не мога да говоря с майка ми, защото тя е моя майка. Колкото и да се сближихме напоследък, никога не ми е било удобно да обсъждам любовния си живот с нея.

Действително има само една жена, с която се чувствам удобно да говоря за Атлас.

– Луси?

¹ Според Библията е последната битка между Господ и Сатаната, но освен това думата „армагедон“ означава апокалиптична катастрофа, която би довела до края на света. – Б. пр.

Тя се появява от задната част на магазина и вади слушалката от ухото си.

– Имаш ли нужда от мен?

– Може ли за малко да ме заместиш? Трябва да изпълня една поръчка. Ще се върна след час.

Тя застава зад касата, а аз грабвам чантата си. След раждането на Емерсън нямам много свободно време, затова от време на време си открадвам по някой час през седмицата, когато има кой да ме замести в магазина.

Понякога обичам да се отдам на мислите си, а това е невъзможно в присъствието на дете, защото дори когато е заспало, като майка аз пак трябва да съм нащрек. А с постоянния поток от клиенти на работа много рядко мога да намеря малко спокойствие, без да бъда прекъсната.

Открих, че докато съм сама в колата и слушам музика, понякога и парче чийзкейк е достатъчно, за да развърже оплетените възли в мозъка ми.

След като паркирам на място с изглед към Бостън Харбър, се облягам назад и грабвам тетрадката и химикалката, които бях взела със себе си. Не съм сигурна дали това помага също толкова много, колкото понякога сладкишът, но имам нужда да излея мислите си по същия начин, както го правех в миналото. Този метод ми е помагал преди, когато исках всички неща да си дойдат на мястото. Макар че този път просто се надявам да помогне нещата да не се разпаднат напълно.

*Скъпа Елън,
Познай кой се върна?*

Аз.

И Атлас.

И двамата.

Натъкнах се на него случайно, докато тази сутрин отивах да се срещна с Райл, за да му оставя Еми. Беше толкова хубаво да го видя. Но колкото и прекрасно да бе да го видя и да знам къде се намираме и двамата на този етап от живота си, срещата завърши някак си неловко. Той имаше някакъв спешен случай в ресторанта си и бързаше, а аз закъснявах да отворя магазина. Разделихме се с обещанието, че аз ще му пиша.

Искам да му пиша. Наистина. Особено след като срещата ни ми напомни колко ми липсва чувството, което ме изпълва, когато съм близо до него.

Допреди тези пет минути, прекарани с него тази сутрин, не съм осъзнавала колко съм била самотна. Но след като двамата с Райл се разведохме... о, почакай.

Леле. Аз не съм ти разказала за развода.

Отдавна не съм ти писала. Нека се върна назад.

След като родих Еми, реших да се разделя окончателно с Райл. Поисках развод веднага след раждането ѝ. Не исках да проявя жестокост с избора на момента, просто не знаех какво решение да взема, докато не я поех в ръцете си. Тогава осъзнах с всяка клетка на съществуването си, че ще направя всичко, за да прекъсна този порочен кръг на насилие.

Да, молбата за развод боли. Да, сърцето ми беше разбито. Но не, не съжалявам. Моят избор ми помогна да осъзная, че понякога най-трудните решения, които човек взема, вероятно ще доведат до най-добрите последици.

Не мога да излъжа и да кажа, че Райл не ми липсва, защото той ми липсва. Липсва ми това, което някога бяхме. Но знам, че взех правилното решение, въпреки че понякога се чувствам смазана от тежестта му. Трудно е, защото се налага да общувам с Райл. Той все още притежава онези добри качества, заради които се влюбих в него, и сега, когато вече не сме семейство, аз много рядко виждам неговата тъмна страна, която сложи край на брака ни. Мисля, че това се дължи на факта, че той винаги се старае да се държи добре. Наложих му се да бъде сговорчив и да не влиза в съдебна битка с мен, защото знаеше, че бих могла да подам жалба в полицията за всички случаи на домашно насилие, които съм преживяла с него. Той можеше да изгуби много повече, отколкото съпругата си, затова, когато се стигна до споразумението за попечителство, нещата бяха много по-приятелски, отколкото бях очаквала.

Може би се дължеше повече на това, че аз също не бях прекалено агресивна и неотстъпчива. Моята адвокатка от самото начало заяви, че искам пълно попечителство. И ако не желях да извадя най-кирливите ни ризи в съдебната зала, нямаше как да попреча на Райл да се вижда с Емерсън.

А дори и да бях извадила наяве случаите на домашно насилие, адвокатката ме увери, че много рядко един загрижен и преуспял баща без криминално досие, който осигурява финансово подкрепа, може да бъде лишен от полагащите му се родителски права.

Имах два варианта. Можех да избира да повдигна обвинение в домашно насилие, да направя всичко всеобщо достояние и в крайна сметка да се стигне до съвместно попечителство. Или можех да положа усилия да постигна споразумение с Райл, което ще задоволи и двамата ни и ще запази добрите ни отношения като родители.

Предполагам, че ти би казала, че сме постигнали компромис, макар че не съществува такова споразумение, което би ме накарало да се чувствам спокойна да изпращам дъщеря си при човек, за когото знам, че е избухлив и губи контрол. Но всичко, което мога да сторя, е да избира по-малката от двете злини, когато се отнася до попечителството, и да се надявам, че Еми никога няма да види онази страна от него.

Искам Еми да има връзка с баща си. Никога не съм възнамерявала да я държа разделена от него. Просто искам да съм сигурна, че тя е в безопасност, затова умолявах Райл да се съгласи през първите две години да я посещава само през деня. Никога не съм му казвала направо, че това е, защото не съм сигурна дали мога напълно да му се доверя да бъде сам с нея. Мисля, че се позовах на необходимостта да я кърмя, както и на това, че той почти през цялото време е на повикване, но дълбоко в душата си съм сигурна, че той знае защо не желяех тя да остава с него през нощта.

Двамата не говорим за насилието в миналото. Говорим за Еми, за работата, лепваме усмивки на лицата си в присъствието на дъщеря ни. Понякога изглежда насила и фалшиво, поне за мен, но така е по-добре, отколкото ако го бях завлякла в съда и бях изгубила. Ще се усмихвам престолено, докато тя навърши осемнайсет, ако това означава да не се налага да споделям попечителството и потенциално да изложя дъщеря си на опасността да се сблъска с най-лошите страни от характера на баща си.

Досега се получава добре, ако не се броят случайните манипулации и нежеланото флиртуване от негова страна.

Въпреки че по време на развода съвсем ясно подчертах какви са чувствата ми, той все още храни надежда за нас. Понякога изрича неща, които подсказват, че не се е отказал напълно от идеята за нас двамата. Боя се, че голяма част от съдействието на Райл се дължи на убедеността му, че накрая отново ще ме спечели, ако достатъчно дълго време се държи добре с мен. Наумил си е, че с времето сърцето ми ще се смекчи.

Но животът няма да се подреди, както той желае, Елън. Аз най-после смятам да продължа и ако трябва да съм честна, се надявам да продължа в посока към Атлас. Прекалено е рано, за да се знае дали е възможно, но съм напълно сигурна, че никога няма да се върна назад при Райл, без значение колко време ще мине.

Вече измина почти година, откакто помолих Райл за развод, но повече от деветнайсет месеца от онзи скандал, довел до раздялата ни. Което означава, че от година и половина съм била сама.

Период от година и половина между две връзки изглежда достатъчно дълго време и навярно действително би било, ако беше който и да било друг, но не и Атлас. Но как мога да направя така, че да се получи? Ами ако пиша на Атлас и той ме покани на обяд? А после обядът е прекрасен, както съм сигурна, че ще бъде, и прерасне във вечеря? А вечерята ни отведе точно там, докдето бяхме стигнали като по-млади? А после и двамата сме щастливи и отново се влюбваме и той става постоянна част от живота ми?

Знам, че звучи така, сякаш изпреварвам събитията, но в случая става дума за Атлас. И освен ако не са му присадили друга личност, мисля, че и двете знаем колко ми е лесно да обичам Атлас, Елън. Затова толкова се колебая, защото се страхувам, че ще се получи.

А ако се получи, как ще приеме Райл моята нова връзка? Емерсън е почти на една година и през цялото това време нямаше никакви трагедии, но аз съм сигурна, че това се дължи на обстоятелството, че се движихме по спокойното течение, без нищо да се намеси. Защо ли имам чувството, че всяко споменаване на Атлас ще причини цунами?

Не че Райл заслужава загрижеността, която изпитвам

за настоящата ситуация, но той има възможността да превърне любовния ми живот в истински ад. Защо Райл все още заема голям дял от мислите ми? Ето как се чувствам – сякаш всичките тези прекрасни неща се случват, но когато започна да ги осъзнавам, те накрая достигат до някаква част в мен, която все още взема решения, основани на Райл и евентуалните му реакции.

Реакциите му са това, от което най-много се боя. Искам да се надявам, че той няма да бъде ревнив, но знам, че ще бъде. Ако започна да се срещам с Атлас, той ще го направи трудно за всички ни. Макар да знам, че разводът беше правилният избор, все още има последици, с които се налага да се съобразявам. И една от тези последици е фактът, че Райл винаги ще гледа на Атлас като на човека, съсипал нашия брак.

Райл е баща на дъщеря ми. Без значение колко мъже от сега нататък ще идват и ще си отиват от живота ми, Райл е единственият постоянен, с когото винаги трябва да съм в добри отношения, ако искам мирно и спокойно съществуване за дъщеря ми. А ако Атлас Кориган се завърне в живота ми... Райл никога няма да е спокоен.

Жалко, че не можеш да ми кажеш какво решение да взема. Дали да пожертвам това, което знам, че ще ме направи щастлива, за да предотвратя неизбежната разруха, която присъствието на Атлас би причинило?

Или винаги да нося празнотата в сърцето си, оставена от Атлас, освен ако не му позволя да я запълни?

Той очаква да му пиша, но аз смятам, че ми е нужно повече време, за да обмисля всичко това. Дори не знам какво да му кажа. Не знам какво да правя.

Ще ти кажа, ако го измисля.

Лили